רודפים אחרי כתם

וו. סוטייב
צייר ל.קיוקוב

הכל התחיל מתקלה. וואניה ומאשה ביקרו אצל איגור, האומן השכן, כדי להסתכל על

הציורים שלו. ותוך חוסר זהירות מאשה הפכה צנצנת דיו ישר על אלבום תמונות. נוצר כתם גדול ומכוער. הילדים התחילו לבכות

אבל איגור אמר "אין דבר, תכף אוציא מוחק הכתמים ואנו.."
הוא יצא מהחדר והכתם, תארו לעצמכם, פתאום החיה, גיחך וברח לאן-שהוא אל בין הדפים של האלבום. כשאיגור חזר עם מוחק הכתמים את הכתם כבר לא ראו.
"הוא ברח לשם.. לאלבום.." אמרו וואניה ומאשה.

"וי! הכתם ישמיד את כל הציורים שלי! קרא איגור "חייבים לתפוס אותו!"
"אנו מוכנים לצוד אותו, אבל איך?" שאלו הילדים.

"הנה כך! שבו בשקט!"
ואיגור מהר-מהר צייר תמונות של וואניה ומאשה, אחר כך הניף את העפרון ואמר לחש:

"מולטי-פולטי, חד, שתיים, שלוש
פנימה לתוך האלבום!"

וכשהוא העביר דף של האלבום...

וואניה ומאשה מצאו את עצמם בסיפור, לא הרחק מבקתה על כרע תרנגול. עקבות שחורים הובילו לתוך הבקתה ודרך החלון נפלו כל מיני כלי בית ברעש גדול.
"הכתם כאן" לחש וואניה "אנו נתפוס אותו.."
אך מיד, כמו מטוס סילון הופיעה בתוך כד

גדול באבא-יאגה.
"מי כאן התנהל? מי עושה כאן אי-סדר?"
קראה והניפה מטאטא שלה.
הילדים נבהלו והסתתרו בתוך חבית, אך באבא-יאגה הרגישה בהם מיד וציוותה על פיליפ, הינשוף שלה "אתה, פיליפוק, שמור

עליהם, אל תוריד מהם עיניים. אני הולכת למלא דוד מים ואנו.."
"תצילו!" קרא וואניה .
האומן איגור העביר דף של האלבום והציל את הילדים מבאבא-יאגה האיומה, אלא שהחבית, לצערם, מצאה את עצמה בים פתוח..
"החבית מלאה חורים! אנו נטבע!" קראו הילדים.
"אל פחד" אמר איגור, ובלי לשים לב לגלים גבוהים, צייר בים סירה.
"תעברו לתוכה!" ציווה על הילדים.
וואניה ומאשה הרגישו כבר יותר בטוחים, אך

לא זמן רב. לוויתן שחור ענק הוציא את ראשו מהמים והתחיל לרדוף אחרי הסירה. איגור אמנם הוסיף מפרש לסירה, אך הלוויתן היה מהיר יותר. צריך היה להפוך דף..
והילדים מצאו את עצמם במדבר לוהט.
עקבות שחורים נראו על החול.
"הכתם היה כאן" אמר וואניה. הילדים הלכו אחרי העקבות ולא הרגישו כשמולם יצא אריה ענקי. האריה פתח את לועו ונהם בקול רם.
"תרגעו. אני כבר..!" נשמע קולו של איגור.
היד שלו הניפה עפרון והאריה מצא את עצמו

בתוך כלוב.
והילדים.. על העמוד הבא של האלבום.
"איפה אנחנו?" שאלו.
"אתם על כוכב לכת בלתי ידוע, שאני המצאתי" אמר איגור וצייר לילדים בגדי חלל כדי שיוכלו להסתובב באווירה חסרת חמצן.

וואניה ומאשה בשמחה התחילו לחקור את המקום המוזר ואחרי זמן מה ראו שמתקרב אליהם כלי טיס מוזר.
מין שטיח מעופף נחת לא הרחק מהילדים וממנו ירדו יצורים מוזרים, דמויי תמנונים, תושבי כוכב הלכת הזה.

"אוינריסקו סיטו באנו פוטקו" מלמלו בשפתם, כנראה מברכים את וואניה ומאשה.
"מארזנונה, סטיריקוקו" צעקו תושבי המקום ורקדו סביב הילדים.
"הביט" לחשה מאשה לוואניה "אחד מהם שחור לגמרי!"
"כתם!" קרא וואניה . אך היה כבר מאוחר מדי. הכתם קפץ לעמוד הבא.
"הרי זו החצר שלנו! אנו בבית?" הופתעה מאשה.
"ניחשת" אמר איגור "ציירתי את החצר שלנו ואת דוד פאדיה החצרן."
"הכתם היה כאן" קראה מאשה "הנה העקבות שלו."
"אני יודע מאין הסימנים האלה!" קרא בחומרה דוד פאדיה "אני יודע מי השתולל כאן!"
"זה לא אנחנו, דוד פאדיה! זה הכתם!"
האומן איגור רצה להציל את הילדים מכעסו של דוד פאדיה, אך בעמוד הבא הם נפלו ישר

על גבו של הדרקון גורניצה, בעל שלושה ראשים. גם דוד פאדיה נפל לשם משום מה.
"אראה לכם! אלמד את כולם מה זה סדר"

קרא דוד פאדיה תוך הנפת המטאטא שלו. הדרקון גורניצה ניסה לברוח עם הילדים על גבו, אבל דוד פאדיה השיג אותו, ונתן לו מכות. ובזמן שדוד פאדיה התעסק עם הדרקון, הילדים הצליחו לעבור לעמוד הבא. שם היו צריכים לעבור סלעים גדולים והרים גבוהים, ולולא האומן איגור שצייר להם גשר, הילדים לא היו יכולים להגיע לעמוד האחרון של האלבום.
"הידד!" השיגו ותפסו את הכתם בעמוד האחרון.
"כל הכבוד" קרא איגור. הוא הניף את העפרון שלו ואמר לחש:

"מולטי-פולטי, חמישים וחמש
ואתם שוב בחדר!"

"אתה קוסם, מכשף?" שאלו הילדים כשמצאו

את עצמם שוב מחוץ לאלבום.
"לא! אני רק אומן הנפשה!"